

„Hoe gaat het sinds gisterenochtend u en uw man?”

Zij was te verbaasd over zijn beleefdheid, die haar absurd leek, om dadelijk te kunnen antwoorden. Dan heesch zij zich op de vensterbank, wierp een bewonderenden blik op zijn folianten en zei, dat haar man dien nacht gearresteerd was en dat het haar goed ging. Hij keek langs haar heen en zag Berta achter het huis, terwijl zij waschgoed ophing. De vrouw volgde zijn blik en keek hem toen snel tersluiks aan, wierp nog eens een blik op de folianten en zwaaide met de beenen op en neer, als een kind. Zij lachte poezig en geheimzinnig en keek nog eens naar de folianten en naar zijn vulpen. Zij stond op, ging naar de deur en draaide zich nog eens om.

„Uw vrouw is leelijk,” zei zij toen en was verdwenen.

Hij was verbijsterd en boekte het volgend half uur zoo gedachteloos, als men koffie maalt.

's Middags ging hij naar huis, bekeek Berta en constateerde koel en zonder verbazing, dat zij werkelijk leelijk was. Ofschoon haar gezicht geen fouten had, was het toch merkwaardig leelijk. . . .

De „vrouw” deed snel de deur dicht. Zij lachte bijna, zoo gelukkig voelde zij zich in de wildheid, waarmee zij dezen man de waarheid in het gezicht had geslingerd.

„Leelijk is je vrouw,” herhaalde zij en stapte snel verder. Toen vulde het haar plotseling met een kokende woede, dat zijn vrouw leelijk was, want zij was een tikje verliefd op dezen bedeesden man met zijn folianten en zijn interessante vulpen. Plotseling stond zij stil en ademde diep, zoodat haar kleine, volle vorsten nog hooger rezen.

„Ik zal hem de liefde leeren,” zei zij dan en ging verder met haar veters, terwijl de wind de zacht murmureerende woorden fijn verwoei.

Om vier uur waren alle posten geboekt en ging hij naar huis. Kil natte lucht sloeg hem van buiten zwiepend tegen bij het openen van de deur. De wind sneed rond de hoeken van de gebouwen en raasde suizend voort.

Hij liep het huis om en veegde zijn voeten. Berta keek stuursch. Haar gezicht spande zich tot stuurschheid, terwijl zij de schol in de pan op de andere zijde draaide.

„Er is een zigeunerin hier geweest, om melk te halen. Zij liet zich niet afpoeieren enne. . . . straks brengt zij de kan terug,” zei zij kort en ontevreden, omdat hij nog altijd geen opslag had. Zij wist niet, dat zigeuners nooit iets terugbrengen; zij stelen uit principe. Dé „vrouw” wist het wel. En zeker nu zou zij het niet doen. Hij moest hem maar komen halen, dan. . . .

De schemer werd nacht. De nacht begon te lispelen in het bosch, waarin de wagen stond. De wind sneed ijzig. Een tak schuurde het dak van den wagen bij iedere vlaag. Zij wachtte en wist, dat hij komen zou.